

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **P.P.H. Kovo s.r.o.**, IČO 28710681, sídlem Pionýrů 2806, Most, zastoupená Mgr. Monikou Hoffmanovou, advokátkou, sídlem Jeseniova 51, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. října 2019 č. j. 44805/19/5000-10480-703694, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. března 2022 č. j. 16 Af 25/2019 - 99,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti žalobkyně **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobkyně **je povinna** ve lhůtě patnácti dnů od doručení tohoto usnesení zaplatit soudní poplatek (podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozsudkem označeným v návěti Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl žalobu proti rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Ústecký kraj, jímž byl žalobkyni vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 2 448 315 Kč.

[2] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V průběhu řízení před Nejvyšším správním soudem též požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Uvedla, že povinnost zaplatit odvod by vedla k jejímu zániku, což by jí znemožnilo dovolat se správného a spravedlivého rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka je menším podnikatelským subjektem působícím na trhu kovovýroby. V roce 2020 dosáhla tržeb za prodej vlastních výrobků ve výši 5 007 tisíc Kč, v roce 2021 to bylo 2 795 tisíc Kč. Tržby stěžovatelky podstatně

ovlivnila pandemie covid-19, která znemožnila realizaci některých zakázek. Financování stěžovatelky stojí na vlastním kapitálu (4,9 milionu Kč), provozním bankovním úvěru (600 tisíc Kč), obchodním úvěru od dodavatelů a pravidelně vytvářeném hospodářském výsledku. Stěžovatelka není v současné době schopna uvolnit prostředky na úhradu sankčního odvodu, aniž by fatálně zasáhla svoji schopnost provozovat podnikatelskou činnost. Průměrné příjmy stěžovatelky za posledních 11 měsíců činily přibližně 310 tisíc Kč měsíčně, rozdíl mezi příjmy a výdaji jsou řádově desetitisíce Kč. Stěžovatelka v současné době standardně hospodáří, za dobu své existence si na trhu vybudovala dobré jméno. Snaží se snižovat náklady a zvyšovat efektivitu své činnosti. Každý měsíc stěžovatelka splácí 50 tisíc Kč na provozní úvěr od banky, nemá žádnou další možnost k přijetí úvěrového financování. Pokud by byla nucena uhradit odvod, neměla by prostředky na financování výroby, musela by ukončit svoji činnost a dostala by se do platební neschopnosti. Výnos z ukončení podnikání by byl nižší než očekávané příjmy stěžovatelky v příštím zdaňovacím období. Újma na straně stěžovatelky by byla fatální, její nepoměr k případné újmě na straně žalovaného je zjevný. Stěžovatelka částkou ve výši vyměřeného odvodu nedisponuje. I kdyby nebyla stěžovatelka v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšná, je pro žalovaného výhodnější dát jí možnost připravit se na úhradu odvodu. Pokud by bylo rozhodnutí žalovaného vykonáno a následně v soudním přezkumu shledáno nezákonným, nebylo by již možné vrátit stav věcí do podoby před jeho vydáním.

[3] K návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatelka přiložila svá přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2020 a 2021, knihu analytických účtů za období 1. června 2021 – 31. prosince 2021, finanční plán pro roky 2021 – 2025 a výpis obrátů na svém bankovním účtu.

[4] Žalovaný s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí. Namítl, že stěžovatelka nepředložila ucelené a vzájemně související podklady, které by poskytovaly dostatečně věrohodný obraz o její celkové ekonomické situaci. Odvod za porušení rozpočtové kázně znamená vrácení prostředků původně poskytnutých ze státního rozpočtu, nikoli zmenšení majetku, který stěžovatelka vytvořila svou činností. V důsledku vrácení této částky stěžovatelce nehrozí zánik ani likvidace. Žalovaný poukázal na to, že správce daně zamítl v roce 2019 žádost stěžovatelky o posečkání úhrady daně. Již v březnu stěžovatelka patrně prodávala hmotný majetek, tvrzení o budoucím růstu tržeb nepodpořila žádnými důkazy, naopak bylo zřejmé, že oproti roku 2018 snížila mzdové náklady o 42 %. Není zřejmé, zda lze z listin předložených soudu ověřit tvrzení stěžovatelky o nových zakázkách a realizaci dodávek, popřípadě o stavu jejího likvidního majetku. Ve vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti za rok 2021 stěžovatelka vykazovala k 1. prosinci 2021 nula zaměstnanců. Nulové jsou i hodnoty vyúčtování daně vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně z příjmů fyzických osob za rok 2021. Žalovaný též upozornil, že stěžovatelka má možnost požádat o prominutí odvodu.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek, lze jej však na návrh stěžovatele přiznat za přiměřeného užití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

pokračování

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[7] Přiznání odkladného účinku „má mimořádný charakter: soud tu totiž před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákoným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. prosince 2003 č. j. 7 A 115/2002 - 67, č. 760/2006 Sb. NSS). V žádosti o přiznání odkladného účinku je proto nutné vylíčit individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného rozhodnutí odůvodňují (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. ledna 2016 č. j. 2 Azs 271/2015 - 32).

[8] Nejvyšší správní soud též opakovaně judikoval, že odkladný účinek kasační stížnosti je „institut výjimečný, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. [...] újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. července 2015 č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod 25, a ze dne 16. června 2020 č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, č. 4039/2020 Sb. NSS).

[9] Stěžovatelka újmu, která jí hrozí v případě výkonu napadeného rozhodnutí, spatřuje v tom, že nemá dostatečné prostředky na úhradu odvodu za porušení rozpočtové kázně a jeho úhrada by ji ekonomicky ohrozila.

[10] Z přiznání k dani z příjmů právnických osob, která stěžovatelka předložila, vyplývá, že v roce 2020 vykázala výsledek hospodaření -462 544 Kč, v roce 2021 to bylo 503 456 Kč. Rozvahy za uvedená období ukazují oběžná aktiva 3 570 tisíc Kč (2020), respektive 2 663 tisíc Kč (2021). Rozvaha za rok 2021 oproti té za rok 2020 neukazuje žádný dlouhodobý hmotný majetek. Mezi pasivy figuruje vlastní kapitál ve výši 4 911 tisíc Kč (z toho 200 tisíc Kč základní kapitál a 4 711 tisíc Kč ážio a kapitálové fondy), který má však v konečném důsledku zápornou hodnotu kvůli výsledkům hospodaření minulých let. Stěžovatelka dále vykázala závazky ve výši 6 836 tisíc Kč (2020), respektive 5 546 tisíc Kč (2021). Výkazy zisku a ztráty udávají čistý obrat za účetní období 2020 ve výši 6 178 tisíc Kč, v roce 2021 to bylo 3 045 tisíc Kč. Z knih analytických účtů je zřejmé, že tržby stěžovatelky v období červen – prosinec 2021 se pohybovaly v průměru v řádu statisíců. Dle předloženého finančního plánu stěžovatelka očekává v roce 2022 hospodářský výsledek po zdanění ve výši 1 000 tisíc Kč. Výpis z obrátů na bankovním účtu stěžovatelky ukazuje, že v období od května 2021 do března 2022 stěžovatelka dosahovala řádově statisícových příjmů (v březnu 2022 to bylo 503 420 Kč), celková bilance příjmů a výdajů je však záporná (rozdíl 43 574,54 Kč).

[11] Uvedené údaje ukazují, že stěžovatelčina finanční situace možná není ideální, to však samo o sobě nepředstavuje dostatečný důvod pro uplatnění výjimky z obecného pravidla, že kasační stížnost odkladný účinek nemá. Jednorázový výdaj ve výši téměř dva

a půl miliony korun představuje významný zásah do hospodaření téměř každého ekonomického subjektu srovnatelného se stěžovatelkou, málo z nich má takovou částku okamžitě k dispozici. Rozdíl mezi příjmy a výdaji stěžovatelky v jednotlivých měsících je střídavě kladný i záporný, bez podrobnějších informací o stěžovatelčiných peněžních tocích (*cash flow*) však nelze posoudit, že by byla v takové situaci, že by ji neplánovaný výdaj, jakkoli je citelný, automaticky uvrhl do platební neschopnosti. Stěžovatelka zároveň nedoložila své tvrzení, že by nemohla získat nějaký cizí zdroj financování (například další provozní úvěr).

[12] Nejvyšší správní soud též nepřehlédl indikátory možného útlumu ekonomické činnosti stěžovatelky (prodej dlouhodobého hmotného majetku, poloviční čistý obrat v roce 2021 ve srovnání s rokem 2022 nulový počet zaměstnanců vykázaný v daňovém přiznání za rok 2021), což by mohlo svědčit o tom, že by výběr odvodu za porušení rozpočtové kázně mohl být v budoucnu ztížen, a zvyšuje veřejný zájem na nepřiznání odkladného účinku a co nejvčasnější úhradě odvodu. Váhu lze přiznat i argumentu žalovaného, že stěžovatelka se mohla na úhradu odvodu připravovat již od doby vydání žalobou napadeného rozhodnutí, avšak nic nesevčí o tom, že by tak učinila.

[13] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že krajský soud žalobě odkladný účinek přiznal. To však není důvodem pro automatické přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V tomto směru není bez významu, že stěžovatelce již byla poskytnuta soudní ochrana v podobě pravomocného rozhodnutí krajského soudu, který jí však nevyhověl. Pro prolomení účinků pravomocného rozhodnutí krajského soudu by tak musely být dány skutečně mimořádné důvody (intenzivnější, než v řízení před krajským soudem), ty však z tvrzení stěžovatelky ani z listin, které předložila, nevyplývají.

[14] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnosti nepřiznal odkladný účinek.

II.

[15] S návrhem na přiznání odkladného účinku je spojen vznik poplatkové povinnosti ve výši 1 000 Kč (položka 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Stěžovatelka soudní poplatek dosud neuhradila, Nejvyšší správní soud ji proto tuto povinnost uložil výrokem II tohoto usnesení. Poplatkovou povinnost může podle zákona o soudních poplatcích splnit vylepením kolků na tiskopisu doručeném Nejvyššímu správnímu soudu nebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočky Brno. Závazný **variabilní symbol**, který byl Vaší věci přidělen pro identifikaci platby, je: 1060306522.

Poučení: V případě placení kolkovými známkami nalepte vždy oba jejich díly na tiskopis na vyznačeném místě. Tiskopis podepište a vraťte jej označenému soudu. Kolkové známky neznehodnocujte.

Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

pokračování

V Brně dne 10. května 2022

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M., v. r.
předseda senátu

Nejvyšší správní soud
Moravské nám. č. 6
657 40 Brno

ke sp. zn. 6 Afs 65/2022

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis

Místo pro nalepení kolkových známek:

